

Reggie Naus

De pakjespiraat

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

ROOK!

‘Het is gewoon te koud om mensetende monsterhaaien te lokken,’ zei Billy Donderbus teleurgesteld.

Michiel Brugman zei niets. Hij begreep niet waarom je monsters zou lokken die jou als een lekker hapje zagen.

De jongens liepen door de duinen. Ze hadden de hele middag op het strand gespeeld. Billy had woorden als ‘bloed’ en ‘vlees’ en ‘biefstuk’ naar de zee staan roepen. Volgens hem zouden daar die haaien op af komen, maar het was niet gelukt. Gelukkig. Nu gingen ze naar huis.

Billy had gelijk, koud was het inderdaad. Een kille bries dreef de dorre bladeren door de straten. Hoewel het nog middag was, begon het al donker te worden.

Billy had de hele dag geklaagd over het weer, maar Michiel vond dit altijd een gezellige tijd. Het was bijna Sinterklaas. Overal waren de winkels vrolijk versierd en thuis had zijn moeder speculaas, marsepein en pepernoten in de kast liggen. Michiel was dol op Sinterklaas.

Maar hij begreep best dat Billy een hekel had aan de winter. Billy was een piraat. De familie Donderbus

was aan land komen wonen, naast het huis van Michiel. Daar hadden ze het in de lente en zomer best naar hun zin, maar de winter vonden ze maar niks. Piraten hielden van warm weer.

Ze verlieten de duinen en liepen de Geraniumstraat in. Daar stond een grote groep mensen te schreeuwen.

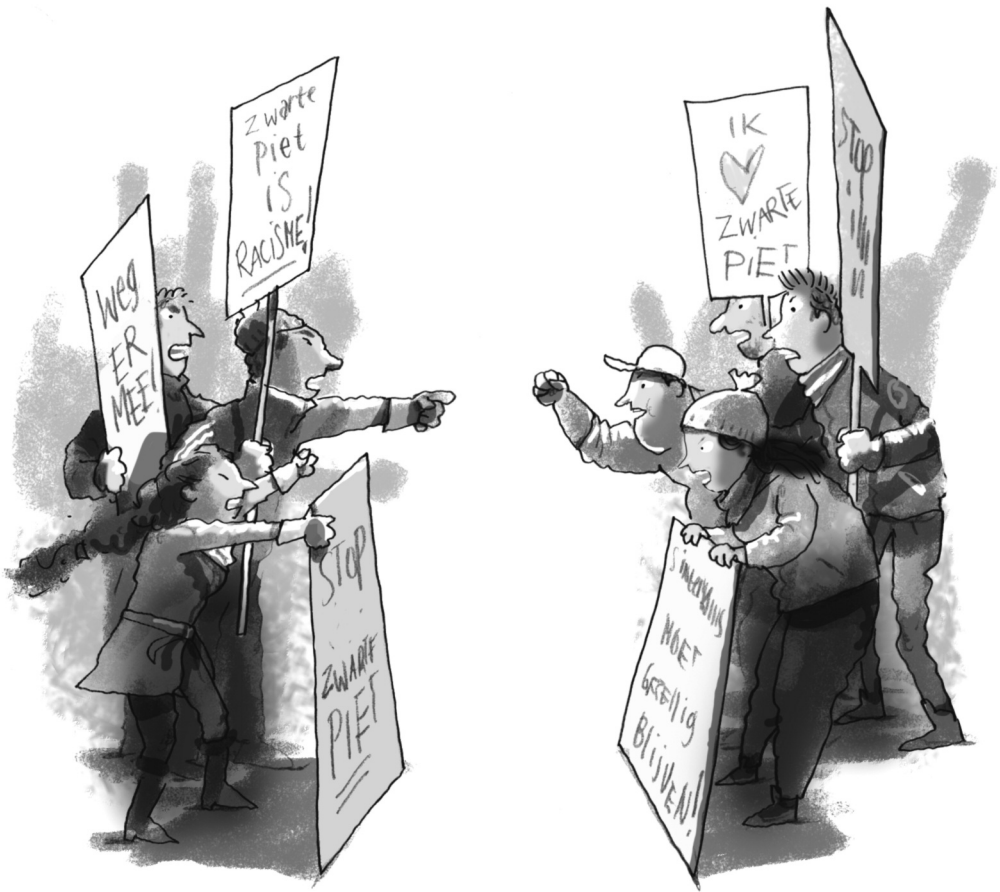
‘Daar heb je ze weer,’ zei Billy. ‘Die lui zie ik al een paar dagen door de straat lopen met hun rare borden.’

Het waren twee groepen die elk aan een kant van de straat naar elkaar stonden te schelden. De ene groep droeg borden met teksten als ‘Zwarte Piet is racisme’, en de andere groep had teksten als ‘Ik hou van Zwarte Piet’ en ‘Sinterklaas moet gezellig blijven!’

Michiel fronste. Hij had op tv gezien waar dit over ging. Het waren actievoerders. De ene groep vond dat Zwarte Piet uit de tijd was omdat hij een slaaf zou zijn van Sinterklaas. De andere groep vond juist dat alles moest blijven zoals het was en dat Piet helemaal geen slaaf was. Hij was zwart doordat hij zo vaak door de schoorsteen moest kruipen.

‘Landrotten zijn raar,’ zei Billy. ‘Maar het is best gezellig. Met al dat gescheld en geschreeuw op straat is het net alsof ik weer in een piratennest woon.’

‘Wat je gezellig noemt,’ zei Michiel. ‘Ik vond Sinterklaas veel gezelliger voordat zij zich er mee gingen bemoeien.’

‘Waarom lopen ze eigenlijk hier rond?’ vroeg Billy. Hij keek om zich heen. ‘Ik zie hier nergens Pieten.’

‘Sinterklaas woont rond 5 december altijd in een groot huis hier in Zandwijk,’ zei Michiel.

Ze kwamen bij het huis van de piraten aan. Dat was opgebouwd uit stukken van schepen, met een gracht er omheen waarin Roy de waakhaai zwom.

Michiel keek verbaasd naar het huis. ‘Hebben

jullie al jullie ramen dichtgetimmerd?’ vroeg hij. Voor elk raam van het huis zaten planken. Het was potdicht afgesloten.

Billy knikte. ‘Ja, dat doen we elk jaar.’

Michiel herinnerde zich opeens dat dit vorig jaar inderdaad ook was gebeurd. Hij had er toen niet naar gevraagd omdat hij de piraten nog niet zo lang kende. Hij dacht dat het een van hun rare gebruiken was.

‘Waarom alleen nu?’ vroeg hij.

Billy haalde zijn schouders op. ‘Weet ik niet. Mijn ouders hebben het me eigenlijk nooit uitgelegd. Ik ben eraan gewend.’

Michiel hoorde getimmer en zag Billy’s vader op het dak staan. Kapitein Donderbus was een dikke plank op de schoorsteen aan het timmeren.

‘Maar Sinterklaas kan zo toch niet binnenkomen?’ zei Michiel. ‘Hoe kan hij jullie dan nog cadeautjes bezorgen?’

‘Wij krijgen nooit cadeautjes van Sinterklaas,’ zei Billy.

‘Geen wonder,’ zei Michiel. ‘Als jullie zelfs de schoorsteen dicht timmeren!’

Ze liepen naar binnen en de trap op naar de huiskamer. Daar was Billy’s moeder houtblokken op het haardvuur aan het gooien. Het leek binnen een beetje mistig.

‘Ha, jongens,’ zei ze. ‘Hoe was het op het strand?’

‘Koud,’ zei Billy.

‘En mistig,’ zei Michiel. ‘We konden de zee amper zien.’

‘En al helemaal geen mensetende monsterhaaien,’ zei Billy. ‘Mogen we morgen opa meenemen als lokaas?’

Opa Donderbus zat op de bank met een fles rum aan zijn mond. Hij was de oudste en gevaarlijkste piraat ter wereld. Een woeste oude kerel met een haak en een houten been.

‘Ik denk niet dat die beesten opa lusten,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Haaien eten bijna alles, maar dat zal ze een beetje te ver gaan.’

Opa dronk de laatste slok uit de fles, gooide hem tegen de muur kapot en schreeuwde: ‘RUM! DORST!’

Billy keek om zich heen. ‘Het is hier binnen bijna net zo mistig als buiten.’ Hij hoestte. ‘Staat er ergens een raam open, dat al die mist binnenkomt?’

‘Nee,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Alle ramen zijn dicht. Willen jullie wat drinken?’

‘RUM!’ brulde opa.

‘Doe mij er ook maar een,’ zei Billy.

‘Melk dus,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Jij ook, Michiel?’

‘Oké,’ zei Michiel. Hij ging op de bank zitten en kuchte. Hij vond het nu wel heel rokerig worden in de kamer.

Mevrouw Donderbus wilde naar de keuken lopen, maar botste tegen de bak van Fred de inktvis op. Ze duwde zijn grijpende tentakels opzij. ‘Uche! Het is

hier nu wel héél erg mistig, zeg! UCHE! UCHE!

‘Volgens mij komt het uit de haard,’ zei Billy. ‘UCHE! UCHE!’

Op dat moment hoorden ze boven hun hoofden een luik open gaan. Ze keken op en zagen heel vaag dat kapitein

Donderbus langs een touw omlaag gleed. Hij zag er veel dikker uit dan normaal, omdat hij in de winter vijf jassen over elkaar droeg.

‘Zo,’ zei hij. ‘Alles is dicht getimmerd. Die rare ouwe kerel zal hier niet binnen... uche! UCHE!’

Hij landde met een bons op de vloer. ‘Wat is hier aan de hand? UCHE! Heeft opa zijn houten been weer in brand gestoken?’

‘Volgens mij... uche!... komt het doordat de... uche!... schoorsteen is dichtgetimmerd!’ zei Michiel.

‘O ja,’ zei de kapitein. ‘Da’s... uche!... waar ook!’

Het was inmiddels zo rokerig in de kamer dat Michiel niemand meer kon zien. Zijn ogen brandden en tranen liepen over zijn

wangen. Hij stond op en probeerde de deur te vinden. Om zich heen hoorde hij de anderen hoesten.

‘Snel... uche!... terug naar boven, Hector!’ riep mevrouw Donderbus. ‘En... uche!... maak die schoorsteen... uche!... open!’

‘Ik... uche!... wil wel,’ antwoordde de kapitein, ‘maar ik... uche!... weet niet meer wat boven en beneden is door al die... uche!... rook! Wacht, ik geloof dat ik het plafond heb gevonden! Uche!’

‘Nee!’ riep Billy. ‘Dat is de vloer! Uche!’

Michiel begon duizelig te worden. Wanhopig hapte hij naar adem.

Op dat moment hoorden ze een deur open gaan.

‘RUM!’ brulde een schorre stem. Het was opa. Hij trok zich niets aan van de rook en was gewoon op weg gegaan naar zijn rumvoorraad. Gelukkig voor de anderen.

‘Dorst!’ riep opa. ‘Rum!’ Hij liep de trap af en ging rechtsaf, naar de voorraadkast.

Dankbaar snelden Michiel en de piraten naar de deuropening.

‘Opa heeft ons... uche!... gered!’ zei Billy. ‘Wat een... uche, uche... held!’

Een voor een rolden ze de rokerige huiskamer uit. Hijgend zakten ze neer op de trap.

‘Eindelijk lucht!’ hijgde mevrouw Donderbus.

Opa kwam weer uit de voorraadkast met twee flessen rum in zijn hand. Hij keek hen even nors aan. Toen liep hij door, de trap op en weer de huiskamer

in. Met een klap trok hij de deur achter zich dicht.

‘Opa!’ riep mevrouw Donderbus. ‘Kom terug!’

‘Laat maar,’ zei de kapitein. ‘Opa is in zijn leven al neergeschoten, opgehangen en opgeblazen. Gebeten door tijgers, haaien en alle soorten giftige beesten. En toegetakeld met zo’n beetje elk wapen dat maar bestaat. Van dat beetje rook zal hij heus geen last hebben.’

